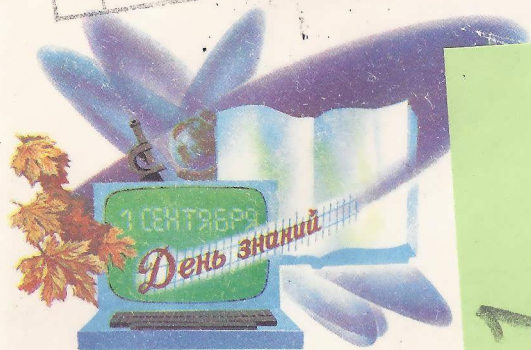
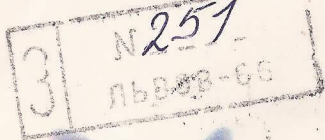

ouvert 5-04-19 → 1

А

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Куда Київ-54
вул. Чкалова, 52,
кв. 38

Кому Маняку Володи-
мирові Антоновичу

Индекс предприятия связи и адрес отправителя
290066

Львів-66,
вул. Радеєва, 7, кв. 45
Вздовиченко
Олександр Франсійович

0123456789

Образец написания цифр индекса:
Внимание!

© Министерство связи СССР, 1989
17.03.89. 89142. Цена 6 к. Рисунок художника А. Коршунова

Изготовлено на Ряжской ф-ке Гознака

181

Голодовка

Село Татарка Одеського Приліського р-ну
(після війни — с. Прилиманське Овідіопольського
р-ну Одеської обл.).

Мені в 1932 було 8 років. Пригадує
опрей момент голоду.

Рання весна. Мама взяла новий плац, декіль-
ка разів витрусив його в кімнаті (щоб замшувся
запах) і понесла в Одесу на базар.

Скільки вже разів продаю, а їсти нема чого.
Продаєть, принесє харків стілець, що ми відрізу
все з'їдаємо. Я знову хочеться їсти, але бачу в
животі.

Здається, в той самий день, коли мама по-
несла плац на Привоз, ми з братом знайшли у
другій кімнаті магар (щось подібне до шаона) і
наїлися. Братові — нічого, а мені мама замінала
була другого дня ставити клізму.

За плац мама принесла корт макухи (щоб
надовше висідало) та фунт 2 куркузської крупи.
Макуха смачна, але кішки я не можу її вгризти.
Мама відбиває мені шматочок, я беру його в рот
і сосу.

Мені здається, що й зараз, була б в магазині
та макуха, я її купив би, щоб наїстися...

Ком вте не було що продавати, мама ходила до
редакторів і просила допомоги. Часом давали, Одного
разу дали листочки з картоплі. Мама зварила його,
але їсти ніхто не зміг. Якесь протівне...

Силом в той час ходили голодні виснажені коні,
що їх селяни зняли в СОЗ, але ніхто не міг їх
нагодувати. (Чому не було ні сіна, ні соломки?!
Якщо зерно у селян могли відібрати для робітників,
то сіно ж не відбирали. А чому його не було?)
Наша землянка була біля школи і церкви.

Одного разу ми з братом побачили, що на дорозі
біля церкви на балку упав кінь і здох. На нього
відразу накинулися голодні собаки. Ми побігли
загоду і сказали мамі. Вона взяла сокиру і миску
і ми пішли до коня. Там уже сусіди закінчували
його розрубку. Собаки мали кишка і страшенно
кричали. Мама відрубала великий шматок м'яса
і ми пішли загоду. Пропустивши м'ясо через м'ясо-
рубку, мама зробила шматок погідке до котлет і
запекла їх на сковороді (до кімнатних умов у нас
не було). Котлеті пригоріли і дуже сильно пахли.

Ми з братом їли з задоволенням, а мама виділа
назвір і вирвала. Я би їв і в ті котлеті, але
мама все викинула собакам...

Брат з рогами зловив горобця і ми його
зварили...

Комі порахся робити в полі, нас відвели в дитячий садок. Там я там довший сніг і дві лави біля нього. Нам дають мати кашу. Ой, яка вона смачна! Давать там мало, що тільки заправляєть зно тарілки. Ми її не їмо, а любимо мити. Здається, що там більше наїждєся. Виховательки суну дивиться на нас і не забороняє мити тарілки.

Там, в дитячому саду, я вперше побачив пухлих дітей. Якесь ситнє надїє тіло: найменш пальцем і та ямке там і змичається.

Після каші ми з братом ішли під вікно пухлих, звідки часом викидали собакам кістки (але я не можу пригадати, щоб нам хог раз давали м'ясо). Якщо вбавлять їм кістку раніше від собаки, яких тут було досить, то ми її добу (зупи добу) відмоїчуємо і обгризаємо, а далі вже віддаємо собакам.

Якщо кістки не було, то ми лягали в лободу, рвали її шість, складали в паку і їли, наже праним. Але від того, що ми називали лободу праником, вона не ставала смачнішою і я не міг з'їсти навіть одну паку...

Мамка казала, що, якщо ми зупинимося до шавлю, то вимовимо. І дійсно. Комі пізніше шавлю, його зупинували з кінської шавлю і вже можна було наїстися зеленого борщу, хог і без картоплі, але досхогу...

Я ще хочу висловити свою думку
відносно публікації спогадів про голодовку
в ЛУ.

Те, що під час голоду довго могло бути
і голодоїство, не заперечую. Але, прочитавши спогади
в ЛУ про те голодоїство в мене склалося
враження, що українці — то князя людотерів.
В Ленінграді під час війни був не менший голод
і без голодоїства не обійшлося і там, але в
літературі того не випадає.

У нашому селі люди турли з голоду, але
ніхто нікого не з'їв. Прошу не врахувати і
показати голодовку об'єктивно. Не можна окремі
факти виводити в ряді типових.

Вдвоєнню Олександр Афанасійович,
пенсіонер, учасник ВВВ

ФВ

26.06.89

290.066

Львів-66, вул. Радєєва 4/45)

252054

Київ-54

вул.

Чкалова

52, кв. 38

Маняку

Антонівну

Володимирів